

MARKKU
ROPPONEN

KOIRAPUISTO.

ROMAANI

TAMMI

MARKKU
ROPPONEN

KOIRAPUISTO.

ROMAANI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI • HELSINKI

Markku Ropponen

- Kuhala ja haudan pitkä varjo, 2017
Kuhala ja isku Helsingissä, 2016
Kuhala ja vapaa pudotus, 2015
Kuhala ja tuomitut, 2014
Kuhala ja jokimurhat, 2013
Kuhala ja yöjuna, 2012
Kuhala ja vanginvartijan mandoliini, 2011
Kuhala ja kevään ensi ruumis, 2010
Kuhala ja hautausmaan risteys, 2009
Suruaika päättyy, Kuhala, 2008
Kuhala ja kuoleman hipaisu, 2007
Kuhala ja takapihojen tuonenvarjo, 2006
Linnut vaikenevat, Kuhala, 2005
Kuhala ja viimeinen kesävieras, 2004
Kuhala ja musta juhannus, 2003
Puhelu kiusaajalta, 2002
Lavastus, 2000
Elämymatka, 1999
Siivestäjät, 1997
Naisiin, 1995
Isän kädestä, 1995 (yhdessä Timo Parvelan kanssa)
Viimeinen auringonnousu, 1994
Paholaisen kiireet, 1993
Mies katoaa sateeseen, 1992
Kuolemanuni, 1991
Pronssijuhlat, 1990

Tekijä haluaa kiittää

Suomen Kulttuurirahaston Keski-Suomen rahastoa,
Keski-Suomen taidetoimikuntaa ja
Kansan Sivistysrahaston Tammen rahastoa saamastaan tuesta.

© Markku Ropponen ja Kustannusosakeyhtiö Tammi 2018

ISBN 978-951-31-9884-8

Painettu EU:ssa

Hipulle & Roopelle

1

Lehdessä sanottiin Suomen talouden supistuneen kolmantena vuonna peräkkäin. Vilkaisin pöydän reunalla henkeään hauk-kovaa lompakkoani, joka oli unohtunut siihen nurin niskoin setelipuolen musta aukko levällään. Minunkin talouteni oli supistunut, joten se kävi yksin isänmaan suunnan kanssa. En silti ruvennut pilaamaan aamuani synkillä aatoksilla vaan otin mikroaaltouunista pikapuuron ja kumarruin lusikoimaan sitä.

Sisäsivulla arveltiin Ruotsin kuningasparin saapuvan keväämmällä Jyväskylään, vierailuohjelmaa valmisteltiin parhaillaan. Seinänaapurin puolelta kantautui ilmassa viuhuvan astiaston räsähdyksiä ja huutoa, tunteiden myllerrystä. Mies oli turpea jähmeilijä ja nainen marttyyrin ilmeeseen hunnut-tautunut – tassi, kahvikuppi... Aalto-maljakkoo! – selviytyjä, mutta niinpä vain heidän onnensa näytti kestävän päinvastoin kuin omani.

Olin lähtenyt Vauhkosen kanssa Raakelin luota juhannuk-sen aikoihin, nyt elettiin lokakuun alkua. Seitsemän vuoden liittomme oli hajonnut pikkuhiljaa nurkistaan, riutunut puhu-mattomuuteen ja televisioiltojen koomaan. Raakel kyllästyi taloudelliseen vastuunkantoon sen jälkeen, kun jäin työttö-

mäksi suhdannealttiista metallialan alihankkijapuulaakista. Kaiketi hän kyllästyi myös naamaani ja uskoi haaveisiini romaanin kirjoittamisesta ja kirjailijan urasta suunnilleen yhtä paljon kuin rakkautemme pitkän tähtäimen tuotto-odotuksiin.

Häätämiseeni tarvittiin enää viimeinen kimmoke ja sellainen löytyi kun satuin tölväisemään Raakelin Kalevala-dieettiä. Otin vastaan tulivuorena purkautuvan parjausryöpyn, jossa vittumaisuuteni paisutettiin sinfonisiin mittoihin niin, että kelpoisuusehdot pahalaisen palkkalistoille olisivat täyttyneet leikiten.

Puurolusikan kirkkaaksi nuoltu kupu heijasti aamuiset kasvoni. Lattianrajassa uinaileva Vauhkonen lupsautti luomiaan, käänsi kylkeään ja sattui työtäisemään tassullaan pöydänjalkaa. Lompakko mätkähti lattialle.

Vauhkonen oli löysänahkainen, usean eri rodun luppakorvainen sekoitus, jolla oli surumielinen ilme ja käheä haukku. En tiennyt ystäväni ikää. Se oli lyöttäytynyt seuraani eräällä Tallinnan-reissulla Vanhassa kaupungissa ja seilannut muina koirina kanssani Suomeen. Tapauksesta on joitakin vuosia. Raakel ei ollut tykästynyt nelijalkaiseen tuliaiseen, ehkä Vauhkonen tulo löi lisäksi ilmeä väleihimme. Niin tai näin, pidin hurtasta. Sen lauhkea olemus, kiihkoton asenne lajitovereihin ja otsaluun uumenissa muhivan ajatushautomon arvoituksellisuus vetivät puoleensa, alensivat verenpainettani ja olivat panneet vaivihkaa tuumailemaan, että jos Raakel jättäisi minut, en olisi kuitenkaan yksin.

Poimin lompakon, kahakka seinän takana rauhoittui. Mikä pariskuntaa satoi: jäynän ja kalvamisen lumo, ensiluokkainen seksi, se että he kuitenkin olivat sielujaan myöten vastakkappaleita? Entä miksi juuri minä olin ajautunut kaupungin vuokratyöntekijöiden heidän riitajensa efektien sijaiskärsijäksi? Ohjattiinko eronneet miehet tahallaan asuntojonoista tällai-

siin loukkoihin? Ketä kiinnosti, missä he naavoittuivat loput vuotensa?

Olin nähnyt pariskunnan kaulailevan toisiaan publi-illan valomerkkiä edeltävissä huuruisissa tunnelmissa, olin nähnyt naisen työntävän heidän autoaan rankkasateessa samalla kun mies kiroili sivulasista toimintaohjeita, olin vetänyt sieraimiini heidän ominaisuoksuaan hissihiljaisuudessa ja päättänyt miettiä kahdesti ennen kuin ryhtyisin uuden elämäkumppanin etsintään. Vauhkonen riitti minulle.

Se lopaisi jalkoväläään, aloimme sonnustautua aamulenkille. Peilistä tuijottaviin kasvoihini oli ripustautunut muutama varjo, poikamaiset hymykuopat olivat uurtuneet aikoja sitten keski-iän kelkanjäljiksi. En minä silti epätoivoinen ollut, elämä maittoi. Ratkoin sudokuja ja sanaristikoida, katselin muutamaa telkkarin suosikkisarjaani, luin kaunokirjallisuutta, keräsin Beatles-roinaa, väkersin romaanikäsikirjoitustani ja tapailin muutamaa kaveriani. Hoidin seksuaaliset tarpeeni – kenties hiukan lohdutonta – netin kuvagallerioiden avuin ja otin silloin tällöin huikkaa. Korvaukset piisasivat. Siltä varalta, että Golf-virta muuttaisi suuntaansa, minulla oli lämmin talvitakki, ja siltä varalta, että Putin hyökkäisi, minulla oli yläkaapissa kotitarvikevarasto, joka koostui rusinapussista, kahdesta hernekeittopurkista ja näkkileipäpaketista.

En pelännyt kuolemaa enkä elämää, käännyin Luojani puoleen aamuyön unettomina hetkinä ja ajattelin, ettei osaani ihmisenä maan päällä kannattanut korostaa jos kohta ei mitätöidäkään.

Vauhkonen rahnusti katse maahan luotuna, oliko se alkanut muistuttaa minua? Tuulenpuuska heilautti koivunoksaa, lehdet pyryttivät niskaamme ja kahisivat jaloissamme. Pinkkiin keinoturkisjakkuun, lateksihameeseen ja sääriä myötäileviin saapikkaisiin pukeutunut puudelintaluttaja joi käsilaukusta

kaivamaansa tölkkilonkeroa ja nyökkäsi huomenet. Koirat nuuhkaisivat toisiaan. En ollut varma, oliko hän naiseksi pukeutunut mies vai vasta tyyliään haeskeleva b-kansalainen, mutta kun puhurit pöyhäisivät hänen hunajaisia kutrejaan ja kuului röyhtäys, sydämeni tulvahti lämpöä täyteen ja tunsin pyyteetöntä kiintymystä, jollen peräti lähimmäisenrakkautta häntä kohtaan.

- Vitun kylmä, hän virkahti.
- Se tietää talvea.
- Että mä vihaan talvea. Pimeyttä ja kylmää.

Kouraan rusementunut lonkerotölkki lensi pusikkoon. Hän nosti puudelin käsilaukkuun, etäällä horisontissa huojui nos-turi kuin vanhuudenheikko dinosaurus.

Vauhkonen oli rapsuttavinaan vanhaa punkinpuremaa, jotta meidän ei olisi tarvinnut edetä pinkkijakkuisen kanssa metriäkään. Sen vastahankaisuudesta huolimatta seisoiimme kotvan päästä Kuntalantiellä ja ryhdyimme tuijottamaan koira-puistotyömaata, jossa oli aherrettu jo elokuusta. Alue oli raivattu vanhaan hiekkamonttuun, männikköisen harjanteen kupeeseen ja olin arvellut Vauhkoselle, että saattaisimme ryhtyä kanta-asiakkaiksi, jotta se pääsisi epäsosiaalisuudestaan. Ehdotukseni meni vaikutusta tekemättä sisään toisesta ja ulos toisesta Vauh-kosen luppakorvasta.

Meneillään oli aitatolppien juntaus. Toinen huomio-liiveihin ja haalareihin sonnustautunut piteli, toinen löi lekalla. Tolppa upposi, iskut kajahtelivat, sen teknisempää urakka ei ollut. Työmaakopin räystäään alla istui puolentusinaa työmiestä ja -naista tuumaustauolla, tyhjäkäynnillä hörhöttävän pusku-traktorin pakokaasu kihartui taivaalle ja sinne tänne sirotellut aitaverkkorullat todistivat, että koiraihmissen suuri unelma oli toteutumassa.

- Mikähän saatana tohon tulee? pinkkijakku ihmetteli.

Kerroin. Puudeli kurkisteli käsilaukusta, pinkkijakku hymyili halveksivasti ja sanoi, ettei sellainen päivä ihan lähellä siintele, jona hän erehtyisi koirapuistoon.

– Miten niin?

– Koirapuistot on valtaapitävien hienosäättöä ja hämäystä. Yrittävät saada ihmisten ajatukset muualle todellisista ongelmista, yrittävät kerätä halpoja irtopisteitä.

– Aika rankka mielipide.

Pinkkijakku neuvoi minua kiinnittämään huomiota alueen sijaintiin. Mäntyharjanne muodosti länsi- ja pohjoissuunnassa kulkuesteen, kun taas idässä Kuntalantien toisella puolella kohosivat ammattikorkeakoulun seinät. – Nyt kun toi kenttä aidataan, sinne mahtuu kriisiaikoina pari tuhatta hankalaa ihmistä, joita on helppo valvoa. Ne mihinkään pääse, toi on vittu valepukuun viritetty vankileiri. Sitten kun me aletaan olla ihan oikeasti rasituksena rikkaille, meidät kerätään koirapuistoihin ja sen jälkeen junanvaunuihin. Ajatteles miten pieni joukko koulutettuja mellakkapoliiseja kykenee pitämään aisoissa vaikka miten ison ihmismassan. Tartteeko vääntää loppu rautalangasta?

Lähimmäisenrakkauteni alkoi hiipua. – Tokkopa sentään. Sitä paitsi, näytänkö minä mieheltä, joka alkaa käydä rasitukseksi rikkaille?

Kunnioitimme orastavaa eripuraamme hiljaisuudella ja siirsimme katseemme tolpanjunttauksesta etäämmälle puistoalueelle, joka oli pengerrytetty kahteen tasoon ja jonka maisemointi vihjaisi, että se jaettaisiin ehkä kahteen eri aitaukseen. Isoille koirille ja pienille koirille, kilteille ja tuhmille, rikkaiden ja köyhien koirille, tyhmille ja viisaille – ken sen tietää?

Pinkkijakku ei luopunut näkemyksestään, vaikka arvelin, ettei aitauksen nurkkiin rakennettaisi vartiotorneja ja että masojen kaitsemiseen tarvittava piikkilanka puuttui. – Tuonne

tulee sadekatos, tuonne penkkejä heikkojalkaisille ja ehkä muutama roskis.

Hänen leukaperänsä kiristyivät pakkelin alla. Esiin työntyvä sänki toi mieleeni Eurovision laulukilpailut ja jonkin pelottavan muiston lapsuudestani, mutta en kyennyt tarkentamaan sitä. Sitten hän suori sanaa sanomatta matkoihinsa, loitto-nevien korkojen kopina lakkasi kuulumasta, lateksihameen piukka takamus heijasteli lokakuun niukkaa valoa.

Nykäisin Vauhkosen liikekannalle. Vihdoinkin kahden, korvat heilahtivat. Vastaantulijoita oli vähän ja jokainen heistä näytti läpäisseen negatiivisen ajattelun kurssin. Tuntuu että pelkkä katsekontakti voitaisiin tulkita vihamieliseksi eleeksi.

Raakel oli ostanut minut ulos yhteisestä kerrostalokolmiosta pankkilainalla. Olin sijoittanut tuon pahan päivän pesämunan pienen riskin ja lilliputtikoron kahden vuoden tilille ikään kuin olisin aavistellut todellisten vaikeuksien hyökkäävän viipeellä. Ansiosidonnainen veteli viimeisiään, pian putoaisin peruspäivärahalle tai mikä ikinä se olikaan enkä oikein uskaltanut ajatella sen jälkeen siintävää kestävyysvajetta, köyhäilyä ja Vauhkosen katsetta, kun varani eivät riittäisi kunnan koiranmakkaraan.

Sidoin Vauhkosen vähän myöhemmin Siwan koukkuun ja annoin sille ohjeet epäilyttävien namusetien ja -tätien varalta. Lyöttäydyin pullonpalautusjonoon, meitä oli siinä suunnilleen saman verran kuin työväkeä koirapuistossa.

Lemahtevien palttoiden, paistopisteestä lehyvien tuoksujen ja kuuman tuulikaappi-ilman sekoitus alkoivat painaa luomiani. Etummainen pullojen kierrättäjä oli juonut viikonloppuna noin seitsemänsataa kaljaa. Näin lyhyen, polvia notkauttavan valveunen Raakelin valkoisista pakaroista ja hätkähdin piippaukseen, kun automaatti tilttasi.

Kahteen ostoskärryyn muovikassinsa kuormannut pullonpalauttaja tähysti automaatin nieluun ja päästeli sinne käheitä avunhuutoja.

Ne eivät auttaneet, minuutit kuluivat, meille suodun ainutkertaisen elämämme kallisarvoiset minuutit. Mies kääntyi puoleemme, mutta me emme luvanneet hänelle myötätuntoa vaan annoimme ymmärtää, ettei hän älynnyt laitteen toimintaperiaatteesta hevon perseen vertaa vaan oli tukehduuttanut sen saastaisilla panteillaan ja ahneudellaan, olemassaolollaan.

2

Terveyskeskuslääkärin vastaanottohuoneessa tuoksui edellisen asiakkaan kauhunhiki. Seinällä roikkui kuva ketjupolttajan keuhkoista ja juomaveikon maksasta. Sitten oli kiitollisten lapsipotilaiden väriliitusommitelmia kukkasista ja perhosista. Nurkassa seisova luuranko oli puettu pirun vermeisiin aina hyppysissä roikkuvaa hiilihankoa myöten ja toimi ehkä vertauskuvana sille, kenen huomaan joutuisimme sitten kun olisimme maallisen avun ulottumattomissa.

Lääkäri oli isokokoinen, oopperalaulajan näköinen kolossi. Hän oli alallaan legenda – ainakin omasta mielestään – ja epäilemättä hänestä kerrottujen juttujen tarunhoitoisuus ylttäisi ennen pitkää myyttisiin mittoihin.

Hän kurkisti suuhuni, tähysti pupillini, tonki korviani ja paineli sieltä täältä. Stetoskoopin kylmä suudelma painui vasten rintakehääni. Lääkäri arveli utojen tuntemuksieni kumpuavan elämäntilanteestani ja olevan luonnoltaan henkisperäisiä. Toimenpidepunkan paperilakana kahahti, asiakkaiden kaiveluun tarkoitettut teräsinstrumentit saivat minut värähtämään. – Ihminen on psykofyysinen entiteetti, kaikki vaikuttaa kaikkeen.

Nyökkäsin. Oliko sudokujen ratkominen sittenkin itsepetosta? Yritin ajatella jotakin miehekästä, jotten olisi ruvennut itkemään. Lääkäri nojautui taaksepäin työtuolissaan, valkoisen takin taskunsaalla roikkui kertakäyttöhanska. Hän neuvoi minua varaamaan verikoeajan näytteenottokeskuksesta ja sitten taas ajan vastaanotolle, jotta voisimme sulkea pois yhtä ja toista ikäiselleni äijälle tyypillistä vaivaa. Sain uni- ja masennuslääkereseptin, kehotuksen liikkua paljon ja vaalia sosiaalisia suhteita. Metukkaleivän asemesta voisin kokeilla avokadoa.

Pyörätelineeseen kammitsoitu Vauhkonen tuijotti tyhjyyteen. Sanoin koiralle, että kipuiluni oli kuviteltua ja että jos tuplaisimme päivittäiset seitsemän kilometrin lenkkimme, pääsisin balanssiin ja olisin keväällä toinen mies. Vauhkonen kupsutti kuvettaan ja viis veisasi suunnitelmistani.

Pian seisoi taas koirapuistotyömaan lähetyvillä niin kuin ainakin tyhjäntoimittajat, joilla ei ole muuta tekemistä kuin pitää lukua kaupungin palkkalistoilla vetelehtivien puoli-pakkotyöllistettyjen lapiointitahdistista ja laatia näkemästään närkästyneitä kirjelmiä hallinto-osastolle.

Vauhkonen tähtäsi litran pissasuihkun liikennemerkin tyveen. Rautakankeen nojaileva huomioliivimies sovitti sätkän holkkiin, puhalsi savua sieraimistaan ja saapasteli tykömme kasvoillaan hyväntahtoinen ilme. Sellainen oli harvinaista niillä kulmakunnilla. Hän nyökkäsi, kumartui oikeaoppisesti Vauhkosen eteen ja tarjosi kättään nuuskaistavaksi. – Sitä ollaan avajaisia odottelemassa?

Ruokkoamattomassa NHL-pudotuspeliparrassa roikkui eväsleivän murunen, Vauhkonen ilmaisi välinpitämättömyytensä kääntämällä miekkoselle ahterinsa. Sanoin koirani viihtyvän enemmänkin omissa oloissaan, se tuskin työntäisi kuonoaan avajaisiin, vaikka niissä tarjoiltaisiin paistia.

Puskutraktori levitti hiekkavuorta, kaupungin yllä ajelehtivien pilvien harmaus heijastui uutuuttaan hohtavien roskisten kupeista.

Huomioliivimies sanoi olevansa Peräseinäjoelta. Heillä oli ollut terhakka pystykorva kuusikymmentäluvulla hänen lapsuudessaan. Silloin ei tiedetty koirapuistoista, elämä oli yksinkertaista. Jos joku olisi tullut tyrkyttämään katalookista heidän Mustilleen kylmän kelin tossuja, punkkipantaa tai rauhoittavia pillereitä ahdistaviin tilanteisiin, isäukko olisi saatellut tyrkyttäjän haulikolla kartanon ulosmenotielle.

Kysyin alensiko huomioliivimiehen ynseä asenne nykyajan koiravouhotuksiin hänen tehojaan työmaalla. Vauhkonen oli ruvennut nuolemaan rautakankea aatoksissaan.

Mies ei pitänyt asennettaan ynseänä ja sai henkosen purkautumaan korvistaan ikään kuin korostaakseen kepeilyyn taipuvaa luonnettaan. Hän diggasi kuusikymmentälukua mutta ei sen konstailemattomuuden, vaan musiikin vuoksi.

– Mulla on kaikki Beatlesien levytykset, vinyyleinä meinaan.

– Ohoh, sanoin.

– Äskettäin eräässä äänestyksessä isot starat äänestivät parhaan biisin. Arvaatko minkä?

– Ai Beatlesien?

– Mitäs luulet, Humppaveikkojen?

Heitin lonkalta Penny Lanen ja sain huomioliivimiehen kohottamaan kulmakarvojaan, koska hän varmaankin ajatteli, etten tiennyt liverpoolilaisnelikon ainuttakaan laulua.

– Strawberry Fields Forever.

– Ohoh, sanoin taas. – Onhan se... Onhan se rytminvaihdokseltaan virkistävä ja vähän arvoituksellinen. Miksei kokeilevaakin aikansa popmusiikkia.

Työmaan pomo viittilöi huomioliivimiehelle mutta tämä ei ollut huomaavinaan, vaan nimesi suosikikseen laulun nimeltä

Happiness Is a Warm Gun. Mietin hänet kuuntelemassa radio Luxemburgia kotitölliin vinttihuoneessa vuonna 1968, mietin kuinka hänen teinipojan katseensa valaistui kun eetteristä soljui kuuluville jokin Valkoisen tuplan hiteistä. Vauhkonen oli jynssännyt kielellään saven rautakangen terästä ja tuijotti raukeana aikaansaannostaan kuin olisi muistellut omaa nuoruuttaan Tallinnan kaduilla. Oli vuoroni tiristää mieleinen Beatles-laulu.

Halusin briljeerata asiantuntemuksellani ja aloin hyräillä Martha My Dearin melodია. Ensilumen hauraat hiutaleet sulivat huomioliivimiehen partaan. Hän kuunteli minua, napsutti sormiaan ja viritti pää kallellaan kakkosäänen ralliin, jossa Paul McCartney kehaisee lammaskoiraansa Marthaa inspiraation lähteeksi.

Työmaan pomo seisoi takanamme muttei yhtynyt duettoomme, vaan yskäisi. – Jos en häiritse, tuolla ylätasanteella tarvitaan jyrämiestä.

– Kyllä sä nyt häiritset mutta olkoon menneeksi, huomioliivimies sanoi ja poimi rautakangen.

Lumisade sakeni, jatkoimme Vauhkonen kanssa matkaa, reseptit rapisivat taskussani. Ihmiset kaukana pysäkillä odottivat bussia ja painoivat hartiansa kasaan, haikailivat onnenaikojaan ja sepittivät äänettämiä rukouksia, että päivä ennättäisi iltaan ennen kuin mitään peruuttamatonta tapahtuisi. Kuuluin heikäläisiin, maan hiljaisiin, ja tuumin kotvan heidän kutsumistaan iltapäiväteelle, mutta takanani lumihiutaleita pyydystävä Vauhkonen lakkasi kävelemästä ja loi minuun pallonpuoliskon uupuneimman koiran katseen. Enkö nähnyt, että se poti kihtiä ja nivelreumaa, lonkkavikaa ja masennusta?

Sanoin koiralle pari hellittelevää sanaa ja yritin vauhdittaa maleksintaamme lupauksella erikoisillallisesta. Mutta en päässyt puusta pitkään, kun kylkeeni kiilasi kauhtuneeseen

kaupparatsun välikausitakkiin, prässihousuihin ja puolikenkiin pukeutunut mies. Hänellä oli päässään Robert Mitchum -tyylinen hattu ja hän roikotti kourassaan salkkua. Sen patina toistui hänen kasvoillaan. Niillä risteili toteutumattomien toiveiden juonteita, silmissä erottui häivähdys viekastelijaa ja toinen mokoma desperadoa. – Terve, mukavan näköinen koira. Taidetaan saada talvi.

Vauhkonen käytti tilaisuutta hyväkseen ja pudottautui lepoasentoon. Mies loihti hymyn, joka oli niin pikainen että olisi käynyt hermovärveestä. Sitten hän kaivoi salkustaan mustan rullan ja esittäytyi koirankakkapussiedustaja Trygve Hinkkaseksi.

Vauhkonen haukotteli, puskuaktorin tuulilasinpyyhkimet heiluilivat, en päässyt siitä mihinkään. Näytinkö minä mieheltä, joka kaipaa kakkapussiedustaja Hinkkasen palveluksia?

Hän kysyi minkä merkkisiä pusseja käytin taloudessani. Sanoin etten kerännyt Vauhkosen dropinkeja, koska pidin manööveriä ympäristönsuojelullisesti kyseenalaisena. Mitä järkeä oli kerätä koiranjätöksiä hajoamattomaan muovipussiin ja panna se roskikseen, jotta se kuljetettaisiin autolla kaatopaikalle? Mitä järkeä missään oli? – Jos pussia joskus käytänkin, arvaa tuleeko katsottua sen merkkiä?

– Moderni kuluttaja voi aina laajentaa tuotetietoisuuttaan, Hinkkanen valisti ja repäisi meille yhden pussin hyväntahdon eleenä. Hänen mukaansa koiran hännänalusen torpedoluukusta irtoava tavara oli esteettisesti arveluttavaa, ei kelvannut lannoitteeksi ja aiheutti hankaluuksia kaupungin ulkoalueiden työntekijöille. – Sitä paitsi Ulox on biologisesti hajoavaa materiaalia.

– Niinhän ne kaikki.

– Hantaakit helpottavat sulkemista, materiaalin olematon kitka auttaa tuotoksen poimimisessa, satsi kuin satsi nousee

kivasti talteen yhdellä oikeaoppisella ranneliikkeellä. Haluatko että näytän sen?

– En nyt varsinaisesti.

Hän ei ollut kuulevinaan, sieppasi lahjoituspussin minulta ja kääntyi tähyämään ojanpohjan lähintä läjää. Vauhkosta nukutti armottomasti, lumi satoi sen kitaan.

Kaupunki etsii erikoisen testamenttilahjoituksen turvin Suomen ensimmäistä koirapuisto-ohjaajaa. Unelma-pesti miehelle, jolla on matti kukkarossa! Vauhkonen, löysänhainen luppakorva, ei ota kantaa, raottaa vain toista luomeaan.

Koirien ja niiden omistajien sisimpään pureutuva veijariromaani yllättää, viihdyttää ja ottaa kantaa monenlaiseen hännystelyyn, räksytykseen ja kuoppien kaiveluun. Ja on ilmassa romantiikkaakin!

– Nyt on pantava kaikki peliin, jaloillesi siitä senkin kelmi. Vauhkonen aivasti ja tekeytyi kuolleeksi. Kannoin sen hissiin ja supatin kadulla sen korvaan lupauksen kevyesti grillatusta lammasmakkarasta mikäli ehättäisimme kolmessa vartissa virastotalolle. – Normaailta koiralta matkaan menee alle puoli tuntia.

Vauhkonen ilmeestä päätellen yksikään normaali koira ei hyväksyisi ehdotustani.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-951-31-9884-8

Kannen kuvitus & suunnittelu: Ilja Karsikas

